

Periòdic Republicà Socialista i Agrari

Se publicarà quincenalment

Preus de subscripció: 1 pta. cada 3 mesos

Cada hù es responsable dels seus treballs.

No se retornen els originals

La Democràcia i la República

No es gens difícil confondre les valors de la democràcia amb les valors de la república, i es precisament més lamentable aquesta confusió, perquè en el dia de demà, podria portar certes disconformitats vers l'actuació d'un règim republicà, si continuava la mania de confondre la democràcia amb la república, encara que nosaltres creïem que han de viure inseparables l'una i l'altra, perquè les seves valors i les seves virtuts es complementen.

S'ha dit mantes vegades que un govern republicà podria mancar d'actes democràtics i sostenir al ensems la virtualitat de les idees republicanes; però aquesta afirmació que no costa gens ni mica d'exterioritzar-la en una conversa i en qualque article, resulta infantil i poc seriosa, quan un govern republicà la vulgue passar en pràctica, menys que les circumstàncies especials, obliguessin a certes mesures per la salut de la seva estabilització.

França en tot moment ha sapigut demostrar que la república i la democràcia eren inseparables, i que si la primera tenia una valor com institució més racional i que s'enmotlla a les modalitats del segle que vivim, en cambi la segona, es la fórmula que sustança i garanteix les llibertats individuals i col·lectives, necessaries i indispensables sempre, per la vida regular i equilibrada dels pobles.

Ara mateix la França republicana i democràtica, ha passat i passa un moment difícil de la se-

va vida, un moment perillós prenyat de dificultats econòmiques i financeres, que fan, fins trontollar els fonaments on descansen la prosperitat i tranquil·litat de l'Estat i la Nació; moment que han sabut aprofitar els estaments reaccionaris de França, aquells elements que encara somien amb el sobirà de cabells d'or, per mor d'infiltrar de mica en mica certs homes governants, la conveniència de tallar tots els atributs democràtics, que a la fi, han salvat la República i també perquè negar-ho, a l'hora de la guerra salvàren la Patria francesa.

Pero la França de Rousseau, de Moliere i de Voltaire, encara serve a la seva llar, homes del temple i de l'ànima d'un Herriot, per poguer aturar en els moments de perill, l'espectre d'un passat que no pot tornar, tinguent en conte que la ciutadania francesa, ha viscut les hores necessaries per poguer distingir entre les valors de la democràcia i les de la reacció.

La Constitució dels pobles, son les cartes de la Llei que han de regir-se i per ço mateix, els principis que son base de tota Constitució, han d'aturar que's prescindeixi de l'organ més viril existent en tots els pobles, i que no es altre que, el Parlament elegit per el veritable sufragi universal. I es una veritat que no admet esmena, la de que el Parlament no es sobirà per a fer dejació de les funcions que li son propies, perquè la sobirania, resideix sempre amb l'omnímoda voluntat del poble, corroborada per el mandat exprés del sufragi universal.

El gran ciutadà Herriot ha dit: El Parlament, representa el sobirà que no pot delegar la seva delegació, perquè el poder legislatiu, no pot ésser substituït segons Sieyes, per cap més altre poder; i per aixó es necessari col·laborar amb el Parlament, car la força de la França republicana, ha radicat sempre en la col·laboració de les Assemblees.

Es d'agrair la gesta del gran Herriot. D'haver

delegat les seves funcions el Parlament, la democràcia hauria estat una farsa. I perquè creiem que la Democràcia es consustancial de la República, ens alegrém de la gesta del gran Herriot, perquè sempre es una lliçó per aquells que creuen que el Parlament, es un estorb al progrés d'una nació. En tot cas serà un estorb, quan aquell, representi els interessos dels concupiscents i dels còcics, perquè allavors no es un Parlament, es una paròdia; que aixó i no altre cosa, havia estat sempre a Espanya.

I perquè mai més no torai el passat, hem de treballar els demòcrates i republicans amb fé i entusiasme, pensant que la triologia de la llibertat, igualtat i fraternitat, sols podrém conseguirla pensant amb la salut de la Patria i aquesta salut, sols pot ésser durable amb l'exercici de la democràcia i l'instauració de la República.

CLARIDADES.

El indulto tan esperado

Por fin, la oración solemne y eterna de días, semanas y meses, que más un ruego parecía la música suave y melancólica del desierto lejano, ha tenido el santo poder, de infiltrarse dentro el corazón de quienes tenían a sus manos la libertad, el porvenir y la vida de Fernando Torroella. ¡Hosanna! Las palabras mágicas de Carballo y las diligencias de Sisquella, Rodrigo Soriano y Lilled, trazaron el camino por donde debía llegar el tan esperado perdón. ¡Que importa que se diga que se ha implorado el perdón de Fernando Torroella! Lo que importa, es que salga a la calle de entre las rejas de la prisión central de Figueras, un hombre todo bondad y corazón, un semejante nuestro que si pecó ante las leyes, pensando en un ideal y en el progreso de su Patria su conciencia de hombre y de ciudadano, le ha privado de que enterrado entre las sombras de unos muros centenarios, se haya convertido como otros tantos, en un pingajo de carne humana, sin otro sentimiento que el innato a la vida material.

Torroella, el hombre que entre sus compañeros ha tenido siempre una palabra de consuelo, para los caídos y postrados del cuerpo y del alma, ese Torroella hombre, rebotando bondad y humanidad, que ha podido apreciar con los años alejado de la vida libre, las miserias de los caídos, saldrá a la calle mas hombre, ciudadano y mas humanitario si cabe, porque la vida vivida por un hombre como él, que piensa y siente, es la salud mejor que podía saturar su espíritu y su carne.

Torroella, se ha ganado una y mil veces su libertad. Cien actos de compañerismo, altruismo y

abnegación los corroboran, y esas bondades repartidas sin interés ni egoismo, no le privaron un día y otro de leer y estudiar, pensando que si algún día las preocupaciones nebulosas desaparecieran del horizonte, la luz soñada del alba matutina y los reflejos del crepúsculo bañarían nuevamente su frente, y en plena libertad, compartiendo las dichas y los pesares de la Sociedad, poder también ayudar a los desvalidos y a los caídos, que faltos de lo necesario mueren sus carnes laceradas por la enfermedad contraída y arraigada en la miseria.

¡Ya ha conquistado su libertad Torroella! Muy prontamente respirarán sus pulmones el aire libre de la calle. Nuestras felicitaciones al gran Carballo y a cuantos han ayudado en esa campaña inmensa, tanto por el tesón y la constancia demostrada, como por el fin que se perseguía.

Y ahora que nos permita Torroella que, le deseamos en los albores de su nueva vida, muchas prosperidades, que bien se las merece un corazón bueno, y un ser todo bondad, abnegación y altruismo.

F. D.

Pobleu els boscus

Costa bèn poca cosa, en aquells que tenen boscus seus, plantar-los d'arbres, endagant la multiplicació d'espècies forestals. Està clár que, per imposar-se cada ú aquésta ména d'obligació moral, cal que ens entretinguem a pensar sobre els greus perjudicis que comporta el tindre les nostres muntanyas netes de vegetació. Però com que nosaltres creiem que a la curta o la llarga, aventatjes que poden deduir-se'n, arribarán a pendre possessió de l'inmensa majoria dels que tenen terres a propós, per aixó un día i altre, fem gala d'una tossuderia poc exemplar, pensant solament amb el bé general que reportará una semblant innovació, en els mitjant de viure de la nostra població.

Ho hem dit mantes vegades: els pobles han d'enmotllar els mitjants llurs de viure, a l'estructura general dels demés. Altrament el que queda al bell mig del camí entretingut, guaitant enderrera, sense pensar en el demá, queda petrificat com la figura llegendaria de la Biblia. El mon camina i amb la seva via, obliga a caminar i transformar els seus mitjans de producció. I aixó cal que els llançanencs ho tinguin en conte.

Existeixen dos métodos principals per a multiplicació de les espècies forestals a la zona muntanyosa que son: sembra i plantació, segons s'utilitzi

llavor o planta viva. Indubtablement que la sembra en els boscos i molt particularment a les nostres muntanyes despoblades d'arbres, es un inconvenient, perquè les rates exterminen la llavor. Cal doncs pensar avui, amb el sistema de plantació que no resulta pas car, si es té la sort de que visquin els arbres. Està clar que necessiten una cura preferent en el primer any i molt particularment s'ha de tindre, en el reverdí les arrels avants de plantar-los, fadigades i aixamostides del viatge i les condicions atmosfèriques.

Hem de procurar uns amb els altres, enfrontar-nos de cara al negoci. Per aixó a cada poble i fins en un mateix terme, es precis la clasiificació de la naturalesa dels arbres, com per exemple, si han d'esser fruitals i a la vegada bons per l'exploació de la fusta o si han d'esser dedicats a aquesta darrera conveniencia.

(Continuará.)

COMARCALES

Tenemos noticia de que hace pocos dias, se efectuó en Massanet de Cabrenys un minucioso registro en el despacho y domicilio de nuestro buen amigo el médico Dr. Morlius Aulet, y en el domicilio y Farmacia de Don Mariano Más, Alcalde que fué durante unos 25 años por elección popular, y que continua siendolo por elección del actual Gobierno.

Segun parece dichos señores eran inculcados, en una denuncia que por lo visto ha resultado falsa y calumniosa, de traficar con especificos y medicamentos por el procedimiento del contrabando.

Como es natural y nada extraño para los que conocemos y tenemos referencias de dichos Sres., la pesquisa resultó del todo infructuosa.

Como coincidencia curiosa, que sin comentarios dejamos a juicio del lector, se da el caso que tanto el Sr Más como el Dr. Morlius se encuentran casados civilmente.

Por todo lo anteriormente dicho recibían estos señores nuestra felicitación

RECOR T

A la Torre de la Plassa,
que avans era campaná,
jo hi anava cada festa
les campanes a tocá,
les campanes que tocava
n'eren les de trillejá,
les mes grosses, ninco m'era,
no podia fer bogá,
trillejava el Sant Ofici,
l'una corda en cada má,
los batalls sovint me deien
ja ni ha prou de repicá,
allavors jo deixava
les campanes reposá,
i amb les mans, de suor plenes,
començava a devallá;
un vellet que s'hi ostaatjava
quantes voltes em contá,
que de nit les animetes
feien via al campaná,
animetes pecadores,
que veia ell pujá i baixá,
per les cordes ennegrides
i els fustatjes vells que hi ha,
sobre 'l lit, com llumenetes,
se li anaven a posá,
pare nostre que resava,
feie-les d'allí allunyá,
en sentir de les campanes
los batalls carrisquejà,
prou que son, deia, animetes,
de la vila de Llansá,
cada cop que jo hi entrava,
ni gosava respirá,
llumenetes me semblaven
tots els rocs del campaná,
bo i mirant-lo avui encara,
com m'es grat de recordá,
lo bell temps en que jo anava
les campanes a tocá.

F. X. M.

De tant en tant

*La dictadura italiana que avans es contentá
d'adressar els passes llurs en el terreny polític,*

econòmic i social, garantint segons els capdevan-
ters del feix, l'ordre públic, econòmic i social, ha
sentit l'anyorança d'invadir terrenys mes sagrats
que gairebé semblaven inviolables, per el fet d'ésser
Italia una de les nacions signataries del Conveni
Internacional del Treball, arranjat a Wáshington
l'any 1919. Ens referim a la derogació de la jor-
nada de les vuit hores, que representaba per l'o-
brerisme internacional, una de les conquestes mes
preuades i més discutides amb zel, afany i interée,
durant lustres i dècades.

Está clar que el govern d'en Mussolini, pregó-
na amb una certa insistencia, que la mesura per
gó extraordinaria, es consecuencia de l'interés que
hi ha per la estabilització de la lira; però la lira
seguirá arrastrada via avall, si la questió de les
deutes d'Italia no s'arranja, talmen com el franc
belga i el franc francés.

La lira, de moment es la tapadora; i mentres-
tant continuarán els patrons sense que ningú els
limiti els beneficis llurs. Mantes vegades havien dit
els homes que governen a Italia, que les conquestes
dels obrers no corrien cap perill i els aconteixe-
ments han vingut a demostrar, que s'ha respectat
la jornada de vuit hores fins en el precís moment
que el govern d'Italia no es cregué prou fort en
aquest aspecte de la vida social. I es que avui de
bon grat i per força, els obrers perteneixen al fei-
xisme en aquesta hora que anomena l'hora d'Ita-
lia, obliga en nom d'un dret atropellador, a pres-
cindir de certes millores socials, per a beneficiar
els interessos capitalistes, i si així no fos, a la ve-
gada que s'ha augmentat les hores de treball dels
obrers, s'hauria també intervingut els beneficis dels
patrons, per mor d'oconseguir la baixa de les sub-
sistencies.

Tal vegada la lliadó d'Italia farà veure clar, a
certs estaments socials, que fins ara no han sabut
allisonar-se amb aquell vell refrany que diu: «quan
vegis les barbes del teu veí afeitar, posa les teves a
remollar».

De totes passades, creiem sincerament que l'au-
ment de les vuit hores de treball, no beneficiará en
res a Italia. Perqué les finances d'aquell poble se-
guirán igual, i la lira desvaloritzada; però aixó
sí, de bon segur qu'els beneficis dels patrons, serán
mes cuantiosos.

No podem com homes d'idees acceptar de cap
de les maneres, que les lleis de la dictadura facista,
vagin contra els obrers; porque a la curta o la
llarga, será un motiu de noves lluites mes encon-
ades encare que les qu'hem presenciat. I per a evi-
tar les, nosaltres aconcellém, la democracia i la
llibertat ben entesa.

JAUME BARRIS.

El Parlamento nacional

Parece que en ciertos sectores de la vida públi-
ca española, ha despertado un vivo interés la no-
ticia cierta o incierta, de que prontamente se pro-
cederá a la elección de una Asamblea Nacional,
con carácter consultivo y que será llamada a inter-
venir en ciertas leyes. Tal parece pués, que se va
a construir un Congreso; pero un Congreso sin
soberanía, porqué en vez de ser sus facultades de-
liberantes, serán estrictamente de asesoramiento.

Ciertamente el hecho en si, despierta nuestra
curiosidad y la despierta más, porqué nace del su-
puesto de que en las alturas o sea en el pensar y
en el sentir de los elementos directores de las co-
sas públicas, se siente de buena fe—y eso es in-
dudable—la necesidad de suprimir el Parlamento.
Y precisamente esa idea, nos sugiere la pregunta
que nadie sabrá respondernos y que no es otra:
¿ha existido alguna vez durante el período de la
Restauración Barbónica, el Parlamento español?

El Parlamento español, ha sido siempre una
parodia del verdadero Parlamento; y si esa afir-
mación fuera gratuita no habría sido, carne y figu-
ra en todas las legislaturas de quienes gobernaban.
Porqué un Parlamento para ser algo para poder
achacarlo los males del pasado. deberíamos poder
echarle en cara también, que representaba al ver-
dadero pueblo. Solo así, podría decirse que el
pueblo está incapacitado para elegir a quienes de-
ben gobernarle y promulgar sus leyes.

Los Parlamentos que ha sufrido España, fueron
servidores de los intereses creados de los caciques
y por eso iban al Parlamento, hombres sin ideales
ni arraigo en las multitudes, que de nada sabían,
si no era protestar cuando una voz noble y desin-
teresada, se dejaba oír para flajelar las corruptelas
del viejo régimen.

Tenemos nosotros en el pueblo verdadera fe y
porqué la tenemos infinita, estamos deseosos de
que se le consulte sobre si el Parlamento ha de ser
soberano emanante de la verdadera voluntad na-
cional ya que la soberanía en la fuente del derecho
emana siempre del sufragio universal.

Y porqué el pueblo español todavía, no se ha
sentido en ocasión alguna representado en lo que
fué parodia de Parlamento, es por lo que desea-
mos que se le garantice el derecho innato a elegir
sus representantes, para poder decir y asegurar al
General Primo de Rivera, que el régimen caído ni
las corruptelas del pasado, no se volverá a entro-
nizar.

Pero para ello, es necesario que tenga voz y
voto el pueblo por medio de un Parlamento verda-
deramente nacional.

FRANCO LUCIO.

En Jaume Bonaterra, compositor

NOVA VIDA, es un periòdic que mai li han agradat les fastuositats i les adulacions, ni tampoc li ha plagut d'escriure articles sobres asuntes badalins i interessats; pero aqueixa mena de bell viure, que havém fet fins avui i que pensem continuar, no ens priva de fer justícia a qui se la mereix, i molt particularment, en els homes que valen quelcòm a la Comarca, amb tot i fer-ho amb més interès quant la modestia d'aqueixos homes no els deixa obrir els ulls a l'horitzó llunyà, sempre plé d'esperances falagueres.

Avui retrém un homenatge d'admiració a en Jaume Bonaterra de Vilajuiga, músic virtuós i compositor qu'a l'avenir pot donar dies de gloria a l'Empordà, la seva terra nadiua. Modest i entusiasta de la música, en Jaume Bonaterra ha entrat per la porta gran dins el camp de la composició de sardanes, després d'altres assaig pel llaurejat camí de la zarsuela. Testimoni de las nostras afirmacions, ho és les tan celebrades sardanes conegudes avui de tot Catalunya, i que les principals cobles s'honoren en fer escoltar per les places de les viles i ciutats, i que entre elles recordém per la seva factura exquisita i les seves melodies insospitades «Retornant a la Patria», «Recorts de Laucient» La canço de Moráina «La Xumbera Florida» i «El Castell de Carmançó.»

Induïtament qu'en Jaume Bonaterra, es un home que la seva joventut no l'ha privat de tenir ales per volar per les regions inexpugnables de l'art; i precisament aquest sagell de virtuositat, envers la música, li dona la robustesa que traspuen les composicions llurs. I es que'n Bonaterra te l'intuació de sapiguer escollir els poemes que commouen i que vesteixen l'ánima dels motius que desenrotlla amb les sardanes llurs. Per aixó, un hom pot constatar aquell cant alegre i bellugadis que fa sentir la fred de pessigolles, en «Retornant a la Patria»; i aquella flaire sentimental de quelcom qu'un hom pressent i no ha vist en «La Xumbera Florida».

No tenim temps per a descapdellar les modalitats de les sardanes llurs, perquè cada una es una composició de virtuositat, enteresa i robustesa; que tan tost, ens parla la seva música d'alegrías, com ens fa de cantar el cor a la finestra del sentiment. I aixó es la major i mes virtuosa de les qualitats llurs, al sapiguer compaginar els cants de la terra amb el tecnicisme sempre més exigent en aqueixa mena de composicions, amb motiu dels nous elements que li donen vida.

Repetim-ho: en Jaume Bonaterra, es un home modest i jove, un músic conscient que sent l'art

sense avaricia, i un compositor que si no s'extravia, redoblant la seva fé i pensant amb la terra qu'ens parla de les belles cançons, de les tonades anyoradisses, de les nuvolades feréstegues, dels udols de la framontana i de les blauors d'aquesta nostra mar mediterrania, pot ben aviat arribar a impossar-se comun element inductor de la música de casa nostra que tant pot ésser barrejada en un motiu d'una sardana vibranta i falaguera, com en altres camps virtuossims de la música.

Qu'ens perdoni en Jaume Bonaterra. Son aquestes ratlles, un esplai d'admiració a la seva obra modesta i conscient, un esbarx que te la bona intenció d'ajudar-lo a sobrepujar la seva modestia, sense amenaments ni pedanteria, per a poguer a no tardar fruir del goig de tindre a la a la terra de l'Empordà, un músic que a la vegada honora la terra, sab cridar la gloria en un reoó que com element de fortalesa, es distingeix «El Castell de Carmançó».

Endavant sense esporugaments. Mantés vegades la modestia o una excesiva modestia, aturen les iniciatives d'un bon artesà de l'art. I perque aixó no voldriem que succeís, dediquem aquest article a les virtuts musicals i les desinteresades iniciatives d'en Jaume Bonaterra, pianista virtuós i compositor talentat, arraïrat de poesia del pentagrama.

NOVA VIDA desitja a en Jaume Bonaterra, llaurers infinits, que a la fi serán propis de la Comarca Empordanesa.

NOTICIARI

«LA COMARCA» periòdic setmanal qu'es publica a la Ciutat de Figueres, ha dedicat el seu darrer úméro, a la formosa vila de Cadaqués. En la descripció que fa de les coses i mol particularment sobre l'economia, cultura i vida social d'aquella població, s'hi nota l'entusiasme de qualque pluma endinsada en aqueixes recerques, i que diuen mol pel bon gust de «LA COMARCA».

A la vegada, fá una curta descripció, com una mena d'auto-retrat de D. Onofre Pont Berga, ponderant les virtuts llurs i idees nobles i austeres que, son blasó de la seva vida, qu'ens plau ratificar com una mostra de conformitat a tan ineigne patrici i varó auster.

Les uns sortides per terres
sintax les corques posicions de San Felu, Pal
més i demés d'espelles reconstru

Els dies 1, 2 i 3 d'Agost, el veí poble de Vila-juiga, celebrarà la festa major. Sabém que hi haurán dos embalats per els balls de Societat de tarda i nit, i que les dues orquestres-cobles concertades, cada tarda obsequiarán al públic amb unes quantes sardanes.

A Bèlgica per fer pujar el franc, ha disposat el govern, de que es menjés el pá negre. No sabem quins cara posarán els belgues amb aquesta innovació.

De totes maneres, podrán conformar-se pensant que ni han mols que no en poden menjar de negre ni blanc, i aixó encara es mol pitjor. Está vist, que un hom no es conforma perquè no vol.

Des d'aquestes ratlles, adressém al Comitè de Joventuts Radicals de Barcelona, la mes entusias-ta de les felicitacions, per el triomf obtingut amb motiu de l'indult donat a en Ferrán Torroella.

Ha estat una obra de constancia i abnegació, que solsament qui professa idees arrelades, podia defensar un dia i altre sense desmaiar.

▲ tots mercés, en nom de la Redacció.

Varem assistir en un partit de foot-ball entre l'onze Olotí i el Port-Bou, un dia de festa major del veí poble. No cal dir qu'en sortir m decepcionats, per la desfeta moral que es nota a les files del Port-Bou. Un excés d'individualisme, encara acaba més d'empobrir les files de l'equip que, fou en altres dates campión de Girona.

Aquest número de NOVA VIDA ha passat per la censura governativa

La Penya «La Cabra d'or» fa quinze dies que feu una sortida per terres del Baix Empordá, visitant les boniques poblacions de San Feliu, Palamós i demés d'aquelles encontrades.

Hem rebut «EL FEDERAL» de Sabadell, periódic setmanal, d'idees republicanes, que gustosos deixém establert el cambi.

Li desitjém ben llarga vida.

S'estant portant a térme les obres d'arranjament del escenari del teatre del Centro Federal d'aquesta Vila, que a no duptar satisfarán les necessitats d'aquella Societat.

Sabém que preparen per el dissapte de la Mare de Déu d'Agost, un ball extraordinari, amb el concurs d'elements musicals de fora, elements del Centro.

La diada de la festa del 14 de Juliol, fou celebrada a Port-Bou entre els amics de la veína República i amb asistencia del Il·tre. Sr. Vice-Cónsul d'aquell país.

Es juntaren en un suculent ápat tot els invitats a la festa, i a l'hora dels brindis, fóren pronunciadés paraules per la salut dels dos països.

Imp. Vda. de J. VILA.—Sta. Lluçia, 7.—Figueras

**LOS MEJORES
IMPRESOS
LOS MAS
LUJOSOS
ENCARGUELOS VD. A LA
IMPRESA
VIUDA DE J. VILA
CALLE SANTA LUCIA, 7
FIGUERAS
TARJETAS DE VISITA A 1 pta. el
100. SOBRES a 5 ptas. el 1000.**

CALSINA Y BOSCH

Agentes de Aduanas

Barcelona, Port-Bou y Cerbère

Bassar d'Agustí Negre

Unic representant de la perfumeria de la acreditada casa **ASTRA**

Pi i Margall, 4.-Llansá

Aigua de Colonia, Quines superiors i tota classe d'essències, a preus barats, o sia des de 2'50 pessetes litre.

Lossions i demés productes per la pell, dentrífics, savons, etc.

Visiteu aquest establiment i vos en convenceréu.

DEKO

**Jabón líquido al mentol
para tocador, Baño
y Champú.**

TRANSITO INTERNACIONAL

SERVICIO ESPECIAL PARA PAQUETES POSTALES

IMPORTACIÓN : EXPORTACIÓN

TORROELLA Y CALLÍS

COMISIONISTAS Y AGENTES DE ADUANAS

Con domicilio en CERBERE, PORT-BOU y BARCELONA

Domicilio Central-BARCELONA-Paseo Colón, 19

Vicente Serradell Ballesta

Representante del espumoso

VIVERT

EN TODO EL AMPURDAN

Patatas al por mayor y vinos tintos de alta graduación

CALLE MAR, 23

Llansá

M. MORLIUS

Metje-Cirurgià

Consultori a Figueres els Dijous i Diumenges de 10 a 1 del matí.

Avinguda de Wilson, 22-2.º

FIGUERES